

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

Z. V.

zastoupen advokátem JUDr. Filipem Svobodou

proti

Policie České republiky

žalovanému

v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21. 1. 2016, č. j. PPR-17128-14/ČJ-2015-990131

T a k t o:

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21. 1. 2015, čj. PPR-17128-14/ČJ-2015-990131 a rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 5. 5. 2015, čj. 138/2015, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, k rukám zástupce JUDr. Filipa Svobody, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

O d ů v o d n ě n í:

I. Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 7. 3. 2016 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21. 1. 2016, č. j. PPR-17128-14/ČJ-2015-990131, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 5. 5. 2015, č. 138/2015, kterým byl podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 trestního zákoníku, ukončené ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku tím, že společně se stíhanými A. A., A. B., F. S. a B. T. jako člen organizované skupiny s přesným rozdělením rolí a funkcí, připravoval po přesně neustanovenou dobu, minimálně však od května 2014, loupežné přepadení JUDr. R. B., a to tím způsobem, že za použití násilí a pohrůžky střelných zbraní donutí poškozeného v místě jeho bydliště k tomu, aby jim otevřel domácí trezor, resp. případně trezorovou místnost, kde se měla nacházet finanční hotovost ve výši nejméně 8,000.000 EUR, podle aktuálního kurzu ČNB pro den 27.11.2014 27,61 Kč/1 EUR nejméně 220,880.000 Kč, a toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR.
2. Služební poměr končí podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení tohoto rozhodnutí.
3. V odůvodnění rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 5. 5. 2015 se mj. uvádí, že dne 14. 4. 2015 vydal Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky, pod č. j. UOOZ-2496/TC-2014-290010, usnesení, kterým bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání obviněného nrap.. Z. V., vrchní inspektor 2. oddělení obecné kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, OŘP Praha 1, pro zločin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, ukončený ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit společně s A. A., A. B., F. S. a B. T., jako členové organizované skupiny s přesným rozdělením rolí a funkcí.
4. V prvostupňovém rozhodnutí se dále uvádí, že služební funkcionář posuzuje jednání příslušníka nikoliv jako orgán činný v trestním řízení a nečiní ani závěry trestně právní, které by nepochybně vedly k porušení zásady presumpce neviny. Je nepochybné, že služební funkcionář nemusí čekat na rozhodnutí, že zda bude jednání příslušníka shledáno přestupkem či trestným činem, ale musí řádně zjistit skutečný stav věci, a na jehož základě musí obligatorně příslušníka propustit ze služebního poměru, pokud jsou splněny všechny podmínky stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení zákona musí být příslušník |Policie propuštěn, poruší-li služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Jednání jmenovaného splňuje všechny tyto obligatorně stanovené podmínky s tím, že jeho další ponechání ve služebním poměru by ještě prohloubilo uvedené negativní dopady. Z dostupných materiálů je zřejmé, že nrap. Z. V. jednal úmyslně a věděl, že svým jednáním porušuje zákon.
5. Žalobce napadl citované rozhodnutí odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21. 1. 2016, č. j. PPR-17128-14/ČJ-2015-990131.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalovaný se postupně vypořádal s odvolacími námitkami ohledně presumpce neviny, porušení procesních práv podle § 174 odst. 1 písm. a), b) zákona o služebním poměru, nezohlednění výsledku některých svědků ve prospěch odvolatele, absence odůvodnění rozhodnutí v tom smyslu, že chybí vlastní úvaha služebního funkcionáře o skutkovém ději, jakož i nezákonnost získání podkladů pro řízení ve věcech služebního poměru z trestního spisu. Žalovaný považoval vznesené námitky za nedůvodné. Dále uvedl, že služební funkcionář posuzuje, zda příslušník porušil služební slib, a to tak, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Konstatoval, že podle dosavadní soudní praxe je každé jednání, které splňuje znaky úmyslného trestného činu, nutno považovat za jednání, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21. 1. 2016, č. j. PPR-17128-14/ČJ-2015-990131.
8. Žalobce se dovolával presumpce neviny a tvrdil, že namítaný skutek se nikdy nestal.
9. Žalobce namítal porušení procesních práv, tvrdil, že služební funkcionář mechanicky přebíral důkazní prostředky z trestního řízení, nezohlednil výpovědi některých svědků, především výpovědi kolegů, podle kterých možná umí, možná neumí s radiostanicí Matra zacházet. Dále nezohlednil tvrzení dalších dříve opomenutých svědků M. a H., podle kterých v době zamýšleného spáchání trestného činu, kdy měl monitorovat policejní frekvence a být připraven zahlazovat kriminalistické stopy, se měl žalobce nacházet mezi 18:00 a 19:00 hodin v Chomutově.
10. Žalobce namítal absenci řádného odůvodnění a z toho důvodu nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
11. Žalobce se dovolával zásady in dubio pro libertate.
12. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 16. 5. 2016 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Vyjádřil se k nezohlednění výpovědí dříve opomenutých svědků M. a H., které označil za nevěrohodné. Uvedl, že z žalobcova počítače, ke kterému měl přístup pouze on, byly v době bezprostředně následující po spáchání činu otevírány webové stránky pod žalobcovým loginem.
13. Dne 3. 5. 2018 podal žalobce repliku a návrh na doplnění dokazování. Předložil soudu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. května 2017, sp. zn. 49 T 1/2016, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. ledna 2018, sp. zn. 2 To 81/2017.
14. Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo ve dnech 19. 6. 2018, při němž účastníci řízení setrvali na svých původních stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

16. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru,
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2015, čj. 10 As 87/2014-65:
- I. Při přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, v němž byl příslušník propuštěn podle
- II. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, není zprošťující rozsudek vydaný o stejném jednání v trestním řízení vždy a bez dalšího důvodem ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.
- II. K rozsudku vydanému v trestním řízení až po nabytí právní moci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, správní soud přihlíží pouze tehdy, tvrdí-li žalobce, že soud v trestním řízení vyslovil závěry, které zpochybňují zákonnost posouzení služebního funkcionáře, a tato svá tvrzení odůvodňuje.
18. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. října 2014, sp. zn. 8 Tdo 1233/2014, řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, není řízením, které má trestněprávní povahu. Proto rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle citovaného ustanovení není rozhodnutím, které zakládá použití zásady ne bis in idem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu.
19. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2016, sp. zn. 7 Tdo 350/2016, řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o kázeňském přestupku či o jednání, které má znaky přestupku, jsou dvě různá a samostatná řízení. Rozdíl mezi nimi je mimo jiné i v tom, že v řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, kázeňský trest nelze uložit příslušníkovi, který již byl za týž skutek pravomocně odsouzen (§ 186 odst. 10 citovaného zákona), zatímco ustanovení upravující řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona nic takového nestanoví. Trestní stíhání není tedy z důvodu propuštění ze služebního poměru nepřípustné podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu.
20. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. května 2017, sp. zn. 49 T 1/2016, soud ověřil, že A. A., A. B., F. S. a B. T., byli podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni, a Z. V., byl podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn, obžaloby státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 25. ledna 2016 sp. zn. 1 KZV 256/2014, podané u Městského soudu v Praze dne 29. 1. 2016, podle níž měli spáchat zločin loupeže ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaný F. S., byl uznán vinným spáchání přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, a k trestu propadnutí věci.
21. V případě obžalovaného Z. V. došlo k zproštění, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. ledna 2018, sp. zn. 2 To 81/2017, bylo zamítnuto odvolání státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze.
23. *Podle § 226 písm. a) trestního řádu soud zproští obžalovaného obžaloby, jestliže na základě důkazů předložených v hlavním líčení státním zástupcem a případně doplněných soudem, a to i k návrhům ostatních stran, nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán,*
24. Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 60/64 podle § 226 písm. a) tr. ř. lze obžalovaného zprostit obžaloby jedině tehdy, jestliže nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán. Jestliže v průběhu trestního řízení bylo zjištěno, že se skutek stal, avšak nelze prokázat, že jej spáchal právě obžalovaný, nutno obžalovaného zprostit jedině podle § 226 písm. c) tr. ř.
25. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. července 2017, sp. zn. 7 Tdo 775/2017, jestliže bylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obviněný stíhán, nelze jej obžaloby zprostit z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) tr. řádu. To platí i v případě, že nebylo prokázáno, že by se stalo právě to dílčí jednání, jímž se měl na skutku konkrétně podílet obviněný, ať už jako spolupachatel či účastník.
26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl tedy k závěru, že je namístě žalobě podané proti němu vyhovět. Za zásadní soud považoval žalobcovo tvrzení namítající existenci zprošťujícího rozsudku v trestním řízení, jehož předmětem bylo jednání, které se stalo důvodem pro rozhodnutí o propuštění z výkonu služby. Soud odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 As 87/2014 - 65, týkající se propuštění se služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, v němž Nejvyšší správní soud dospěl mj. k závěru, že zprošťující rozsudek vydaný o stejném jednání v trestním řízení vždy a bez dalšího důvodem ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, přitom takový závěr by se dal obecně aplikovat i v inkriminované věci.
27. Obecně lze konstatovat, že pokud je proti policistovi vedeno trestní řízení, je v pravomoci příslušného služebního funkcionáře uvážit postup podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a tedy případně rozhodnout o propuštění takového policisty z důvodu, že porušil služební slib a dopustil se zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, a které je schopno poškodit důvěru v policii. Jestliže k takovému rozhodování přistoupí služební funkcionář v době, kdy přípravné řízení trestní je na samém začátku, lze konstatovat, že na sebe bere velkou zodpovědnost za to, aby náležitě objasnil všechny skutečnosti potřebné proto, aby si mohl učinit závěr, že k takovému jednání došlo, že má znaky trestného činu, že je tedy porušením služebního slibu, že je zavrženíhodné, a že je schopno narušit důvěru v ozbrojený sbor. Nepochybně je v jeho pravomoci vycházet jak ze zjištění, která již byla učiněna v rámci trestního řízení, popř. ve věci učinit zjištění vlastní, opatřovat si vlastní podklady pro rozhodnutí. Je v pravomoci služebního funkcionáře učinit závěr, že jednání, které je policistovi kladeno k tíži, má znaky trestného činu a splňuje tedy i všechny další podmínky podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, které musí být souběžně splněny. Na základě těchto zjištění může policistu propustit. Nicméně takový postup s sebou nese i možné nebezpečí, že posléze v trestním řízení, v němž se primárně rozhoduje o vině a o trestu, dospějí příslušné orgány činné v trestním řízení k závěrům zcela odlišným, popř. právě opačným. Je třeba konstatovat, že k takové situaci v inkriminované věci přesně došlo, když žalobce, byť byl trestně stíhán, tak nakonec byl pravomocně obžaloby pro žalovaný skutek zproštěn, a to s odůvodněním, že skutek, který mu byl kladen za vinu, se vůbec nestal.
28. Obecně platí, že při posuzování zákonnosti rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je možno nebo nutno přihlížet

k pravomocným rozhodnutím, která byla vydána v trestním řízení. Neznamená to, že by soud rozhodující ve správním soudnictví měl nebo mohl rozhodnutí vydaná v trestním řízení ignorovat a nepřihlížet k nim a zkoumat pouze, jak v době, kdy služební funkcionář rozhodoval, se mu situace jevila. Naopak je na místě, aby přihlížel k tomu, jak trestní věc nakonec skončila po linii práva trestního. Přitom z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 87/2014-65 vyplývá, že je třeba, aby v takovém případě soud zvažoval, a to k žalobní námitce žalobce, zda v době, kdy služební funkcionář rozhodoval, byly dostatečné důvody k tomu, aby v jednání, z něhož byl policista obviněn, byly spatřovány znaky trestného činu. Nejvyšší správní soud připouští situaci, kdy vzhledem ke všem okolnostem je přípustné, aby služební funkcionář dospěl k odlišnému závěru, než k jakému dospěje posléze soud v trestním řízení, pokud jde o otázku, zda se o trestný čin jednalo či nikoliv. Pravomoc služební funkcionáře se týká pravomoci mít odlišný právní názor na to, zda jednání policisty mělo nebo nemělo znaky trestného činu. Nicméně v inkriminované věci se o takovou situaci nejedná. Naopak jde o to, že pravomocným rozhodnutím trestního soudu bylo rozhodnuto, že žalovaný skutek, který byl žalobci kladen k tíži, se vůbec nestal. Za takového stavu věci služební funkcionář dost dobře nemohl posuzovat, zda jednání má nebo nemá znaky trestného činu. Jestliže se určité jednání vůbec nestalo, pak nemůže mít z povahy věci vůbec znaky trestného činu.

29. K tomuto závěru Městského soudu v Praze ze dne 5. května 2017, sp. zn. 49 T 1/2016, a Vrchního soudu v Praze ze dne 25. ledna 2018, sp. zn. 2 To 81/2017, musel zdejší soud bez dalšího přihlídnout, neboť není dost dobře představitelné, aby vedle sebe existovala dvě pravomocná rozhodnutí, kdy jedno vydané ve věcech služební poměru by konstatovalo, že se žalobce jistého jednání dopustil a současně rozsudek vydaný v trestní věci, jenž by konstatoval, že se žalobce onoho jednání nedopustil.
30. Odpovědností služební funkcionáře je, zda vzhledem ke všem okolnostem případu se rozhodne aplikovat § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru i s tím rizikem, že třeba posléze bude zkonstatováno, že žalovaný skutek se vůbec nestal, anebo že se ho policista nedopustil tak, jak tomu je v inkriminované věci.
31. V inkriminované věci soudy rozhodující v trestním řízení dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, který byl žalobci kladen za vinu, resp. pro který byl žalobce propuštěn ze služební poměru. Za uvedené situace nemohou závěry správního orgánu prvního stupně ani potvrzujícího rozhodnutí policejního prezidenta obstát. Závěry trestních soudů jednoznačně vyvracejí dříve správními orgány učiněné závěry o tom, že žalobce byl důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu. V tomto ohledu Městský soud v Praze poukazuje na fakt, že z principu obě správní rozhodnutí vycházela z podezření spáchání trestné činnosti, přitom takový stav posléze trestními soudy prokázán nebyl.
32. Za tohoto stavu věci Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je nutno přihlídnout k závěru trestního řízení, v němž zřejmě a pravomocně bylo konstatováno, že se žalobce jednání, v němž služební funkcionář spatřoval znaky trestného činu, vůbec nedopustil, a proto zrušit žalobou napadené rozhodnutí, jímž byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) ze služební poměru, a to jak rozhodnutí policejního prezidenta, který rozhodoval jako odvolací orgán, tak již jemu předcházející rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadený postup správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

34. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a 1x účast při jednání, 3x režijní paušál á 300 Kč, tedy celkem 15.342 Kč, včetně 21 % DPH.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2018

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.